



# Het Oortdeel

Louis van Oort  
Lvanoort@planet.nl

# Afscheid

**H**et najaar roept gemengde gevoelens op. Vogelaars als ik kijken ernaar uit. Dit zijn immers de maanden van de vogeltrek, het fenomeen dat ieder jaar weer voor fantastische en verrassende momenten in het veld zorgt. Voor anderen staat het najaar voor gebrek aan daglicht en door depressief stemmend weer. Je kunt dan wel heel rationeel zeggen ‘maak het dan binnenshuis lekker gezellig’, maar daar heb je geen moer aan als je met donker in je auto/ op je fiets stapt richting werk/school om in het donker weer thuis te komen. Al dan niet tot op je brrroekje natgerend.

En hoewel ik zelf juist intens kan genieten van de contrasterende weermomenten van het najaar, de duizenden trekvogels die overkomen en de komst van mooie wintergasten als koperwiek en kramsvogel snap ik echt wel de donkere kant van de herfst. Het heeft toch ook iets van (naderend) afscheid in zich. Dat begint al met het vertrek van de gierzwaluwen in augustus, wat mij direct wat weemoedig stemt. Maar ook het verstommen van de vogelzang voelt als een afscheid. De trek- en contactroepjes waar we het in deze maanden mee moeten doen, kan ik wel degelijk waarderen, maar toch mis ik de zangkakafonie van de lente.

Desondanks denk ik iedere zomer weer: kom maar op met septem-

ber-oktober-november. Ik vind het echt heerlijke maanden. Dit jaar voelde ik dat zelfs nog intenser, want tijdens het hoogtepunt van de trek zou ik met vier vrienden een week lang (4-11 oktober) naar de Shetlandeilanden gaan, op zoek naar zeldzame trekvogels uit Amerika en Rusland. Het werd een week om nooit te vergeten. De Amerikaantjes lieten ons in de steek, maar we kregen een zeldzaam mooi palet met zangvogels uit de Siberische taiga en toendra voorgeschoteld. Daaronder soorten als kleine sprinkhaanzanger, veldrietzanger en een weergaloos mooie Pallas boszanger.

Afgezien van de vogels was het sowieso tamelijk weergaloos om op deze archipel boven Schotland rond te lopen. De Shetlands hebben voor vogelaars altijd al een magische klank gehad en daarnaast kijk ik al jaren de detectiveserie Shetland. Dus ik

had ook wel een aardig beeld van hoe mooi het daar zou zijn. Dacht ik... Totdat je daar daadwerkelijk bent, het ontzagwekkende landschap zich aan je ontvouwt en je de uiterst vriendelijke en relaxte lokale bevolking ontmoet. Ik heb deze schitterende najaarstrip proberen vast te leggen in een artikel. Dat werd echter zo omvangrijk dat we daarvoor drie Hak-als nodig hadden gehad, dus dat heb ik aan een ander platform toevertrouwd. Als je het wilt lezen, kijk dan op [tinyurl.com/yc7f77za](https://tinyurl.com/yc7f77za)

De euforie over de Shetlandtrip hield tot in november aan. Maar deze maand stond uiteindelijk toch vooral in het teken van dat andere najaarsaspect: afscheid. In deze maand stierf namelijk tante Riet, de laatste der Mohikanen van mijn eens zeer omvangrijke schare tantes en ooms. Ze was uit 1934. Toevallig hetzelfde geboortjaar als misschien wel de meest iconische NVWC'er aller NVWC'ers: Wim Kievit. Anderhalve week voor mijn tante verruilde hij het tijdelijke voor het eeuwige. Dat was niet alleen een grote klap voor zijn familie en vele vrienden, maar ook een markant moment voor onze vereniging. Deze op het oog goedmoedige kruising tussen de kerstman en kapitein Iglo was namelijk heel lang hét gezicht van de NVWC (zie verder de In memoriam verderop in de Hak-al). Maar niet alleen om die reden greep zijn dood mij aan. Hij was de indrukwekkende voorzitter toen ik in 1995 lid werd van de NVWC, die met zijn pretoogjes mild-kritische vragen kon stellen als ik weer eens wat ongenueanceerd uit de hoek was gekomen in mijn columns in de lokale kranten van destijds. Maar er was ook de persoonlijke connectie van zijn binding met mijn geboortedorp Enspijk, waar zijn vrouw Adrie vandaan kwam. En het feit dat zijn zus mijn tante Jenny was. We waren aangetrouwde familie, zeg maar.

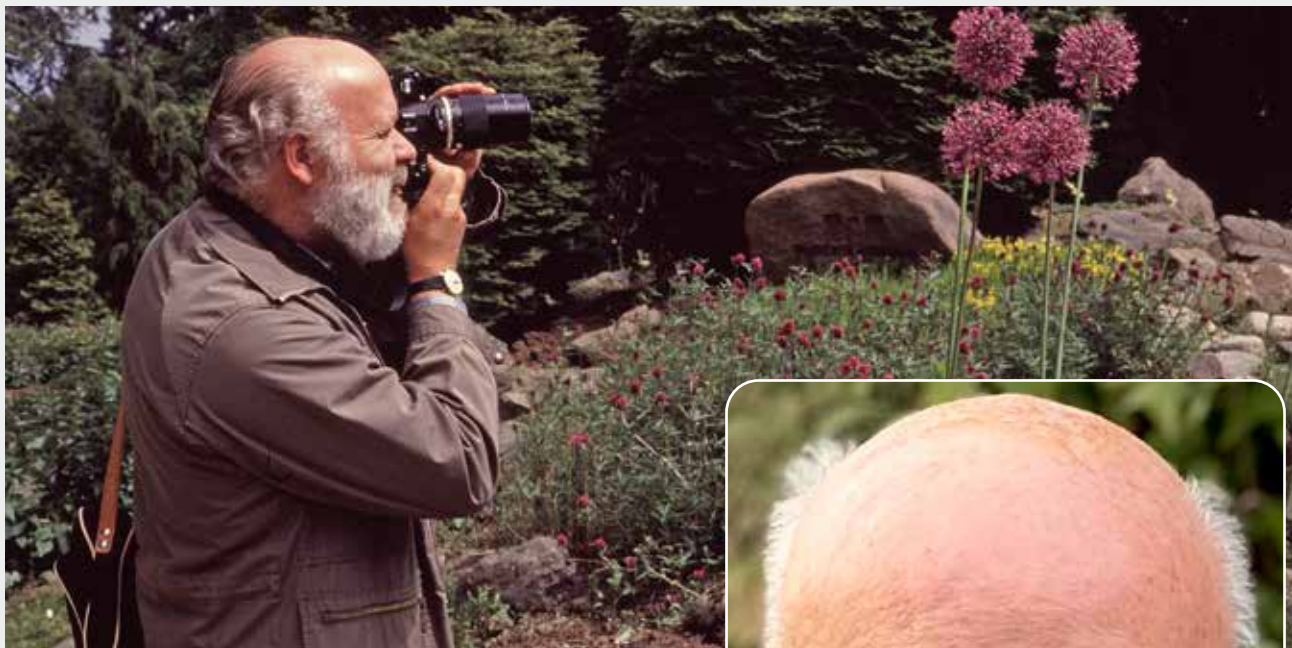
Het afscheid van Wim kwam echter pas echt binnen tijdens de zeer indrukwekkende afscheidsdienst in de Grote of Barbarakerk. De toespraken van zijn drie kinderen Elly, Henkjan en Jandirk en een van de Franse kleinkinderen schetsten het beeld van een geweldige vader en opa, die hun stuk voor stuk onder veel meer de gave van het woord had gegeven. Het verlies werd er tegelijkertijd rauwer en draaglijker door.

Het afscheid van Wim was mooi, maar het blijft een afscheid. Als ik terugdenk aan die mooie week op de Shetlands zal dat altijd naar boven komen. En dat heeft ook iets moois, want hij zou het er als echt natuurmens fantastisch hebben gevonden... 🐦



Coverfoto zadelsprinkhaan.  
© Wim Jansen (p.14-15)

# In memoriam: Wim Kievit



*Wim op NVWC-excursie Arboretum 1980-1985.*

*Onder Wim en Adrie door Frans bedankt voor het voorzitterschap in 2000.*



In de nacht van 6 op 7 november is, in zijn slaap, Wim Kievit overleden. Hij was, met z'n hele gezin, lid vanaf 1975, het jaar dat de Natuur- en Vogelwacht Culemborg werd opgericht. En in die bijna 50 jaar was hij erg betrokken bij de club en is hij ook jaren voorzitter geweest. Zijn twee grote passies waren planten en fotograferen en hij was dan ook actief lid van de plantenwerkgroep en heeft jarenlang, samen met andere fanatieke fotografen, een werkgroep Natuurfotografie bij de Vogelwacht gehad.

Wim en Adrie waren gek op reizen en hebben vele jaren met hun caravanetje Europa door gereisd, waarbij Frankrijk een speciale plek innam. Logisch, want dochter Elly was al snel naar Frankrijk vertrokken. En wat is er mooier dan je kind en later ook kleinkinderen te zien als je op weg bent naar een mooie natuurbestemming als de Pyreneeën of de Franse Alpen? Beiden leerden ook Frans, zodat ze zich daar nog beter konden redden en makkelijker konden communiceren met de familie.

Ook gingen ze vaak mee met de NVWC-kampen. Samen met een stelletje andere woonwagenbewoners stonden ze dan op de camping, waar de meeste anderen nog hun tentje

opzetten. Een kamp dat altijd in de herinnering zal blijven was het jubileumkamp naar La Brenne in 1995. Wim, die toen voorzitter van de NVWC was, werd door de campingbaas steeds aangesproken als 'Monsieur Le President', en dat beviel hem zichtbaar. Ook later vertelde hij dit nog regelmatig met zijn typische vrolijke glimogjes. Hij hield die titel ook bij het volgende jubileumkamp in La Brenne in 2005, toen Adrie Kievit er haar 60ste verjaardag vierde.

Toen, inmiddels twaalf jaar geleden, Adrie overleed, was het gedaan met het reizen. Af en toe ging hij nog naar Elly in Frankrijk en hij was ook nog mee naar het La Brenne kamp in 2015, maar verder was hij vooral in Culemborg. De eerste jaren was hij op de woensdagochtenden nog vaak bij de klusgroep, maar de laatste jaren was hij steeds minder mobiel en kwam hij nog maar weinig z'n huis uit. Maar ook vanuit zijn stoel bij het raam was hij nog met de natuur bezig: met de vele bloeiende planten in z'n tuin, met de spreuwen en kauwen op de pindakaaspotten, de mezen en mussen op het zaad en de dagpauwogen op de vlinderstruik.

We zullen Wim missen en wensen Elly, Henkjan, Jandirk en de rest van de familie veel sterkte toe.